

The reform of local government in Ukraine will become a complete form only after amending the Constitution. These amendments will directly concern administrative and territorial structure of the state. Normative acts regulating the activity of local government agencies are studied in the article. The main shortcomings identified in the system of local government are systematized. The basic difficulties arising on the way of reforming local government are generalized.

The stages of conducting the reform are separately stated. It is expected to create the legal framework for conducting the reform at the first stage. It is planned to form social and political base of the reform and its conduction at the second stage.

Keywords: local government agencies; rights and powers' realization; the Concept of local government; reform; legal acts.

УДК 342.9(477)

С. Є. ТЮРІН,

начальник Головного управління юстиції у Донецькій області

ПОНЯТТЯ Й ОЗНАКИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Досліджено правову природу понять «координація» та «взаємодія», проаналізовано їх відмінності. Розглянуто загальні ознаки взаємодії органів юстиції України, запропоновано авторське визначення взаємодії органів юстиції України, здійснено авторську класифікацію форм взаємодії органів юстиції України.

Ключові слова: органи юстиції України, взаємодія, координація, ознаки взаємодії, форми взаємодії.

Органи юстиції України являють собою складну та широко розгалужену систему органів управління, уповноважених здійснювати державну правову політику. Кожен з них має відповідний правовий статус, займає чітко визначене місце в ієрархії та здійснює певне коло завдань, які є характерними виключно для установ цієї ланки. Однак це жодним чином не свідчить про те, що органи юстиції існують відособлено один від одного та ніяк між собою не контактують. Навпаки, виконуючи покладені на них обов'язки, вони мають постійно співпрацювати заради досягнення єдиної спільної мети. Таку співпрацю іншими словами ще можна назвати взаємодією. Лише взаємодіючи органи юстиції можуть максимально ефективно втілювати в життя основні засади державної правової політики.

Слід наголосити, що будь-яке державно-правове явище чи процес у суспільстві не існують незалежно від інших явищ та процесів державно-правової діяльності. Об'єктивно їх функціонування обумовлюється певною взаємодією між собою [1, с. 142]. Сказане значною мірою стосується і органів юстиції, оскільки ступінь виконання закріплених за ними завдань значною мірою залежить від якості співпраці не тільки між собою, але й з іншими державними органами та установами. З огляду на це важливого значення набуває потреба

з'ясування сутності, порядку та особливостей такої взаємодії, адже саме ці характеристики дозволять у повній мірі визначити рівень формування та реалізації державної правової політики.

Зазначимо, що загальні питання визначення сутності правової категорії «взаємодія» висвітлювались у працях В. Б. Авер'янова, О. М. Бандурки, І. П. Голосніченка, О. С. Доценка, І. В. Зозулі, Г. Г. Зуйкова, Ф. Ш. Ізмайлової, В. І. Кригера, С. К. Коротова, В. М. Плішкіна, П. В. Ольховика, В. П. Лисюченка, Т. Л. Маркелова, Ю. О. Тихомирова, Г. А. Туманова, В. В. Цветкова та інших авторів. Проте, вказані науковці переважно займалися дослідженням взаємодії правоохоронних органів, у той час як питання визначення ознак і форм взаємодії органів юстиції залишилися поза їх увагою. Саме це і обумовлює необхідність проведення детального аналізу зазначених проблем і мету статті.

На нашу думку, розглядати особливості та риси взаємодії доцільно поряд з дослідженням такої правової категорії, як координація, оскільки вказані явища певною мірою пов'язані між собою. Крім того, в наш час серед науковців продовжують точитися дискусії з приводу визначення їх співвідношення та відмінностей.

Поняття «взаємодія» досить докладно досліджене як філософською наукою, так і теорією

соціального управління. Зокрема, філософська наука містить різні точки зору на природу поняття «взаємодія». Представники першої з них зазначають, що наявність зв'язків між будь-якими явищами об'єктивного світу з необхідністю викликає взаємодію між ними [2, с. 622]. Слід зазначити, що вказаний підхід деякою мірою ототожнює поняття взаємозв'язку та взаємодії. З огляду на це ми повністю підтримуємо позицію авторів Філософської енциклопедії, які стверджують, що взаємодія завжди має конкретний характер у тому сенсі, що вона завжди являє собою відносини сторін певної цілісної системи. Взаємодія є процесом, внутрішня єдність якого проявляється у безперервній зміні його елементів, сторін [3, с. 250]. Взаємодія – це насамперед філософська категорія, яка відбиває процеси впливу різних об'єктів один на одного, їхню взаємну обумовленість, зміну стану, взаємоперехід, а також породження одним об'єктом іншого. Взаємодія являє собою вид безпосереднього чи опосередкованого, зовнішнього чи внутрішнього відношення зв'язку [4, с. 81]. Великий тлумачний словник сучасної української мови, у свою чергу, визначає взаємодію як взаємний зв'язок між предметами у дії, а також погоджену дію між ким-, чим-небудь [5, с. 125].

З огляду на наведені визначення поняття «взаємодія» можна дійти висновку, що всі вищезазначені автори виділяють одну головну її ознаку – зв'язок між суб'єктами взаємодії та їх вплив один на одного. Ці характеристики є найважливішими в аспекті з'ясування самої сутності взаємодії та порядку її прояву. Безумовно, якщо між органами, установами, організаціями чи простими громадянами буде відсутній елементарний зв'язок, відношення, то ні про яку взаємодію не може бути й мови.

Теорія соціального управління дещо конкретизує філософське трактування поняття «взаємодії», покладаючи в його основу такий термін, як «погодження». Так, деякі вчені вказують, що взаємодія – це будь-яка спільна узгоджена діяльність державних органів та громадських установ з виконання покладених на них завдань. Сутність взаємодії полягає у спільних узгоджених діях, спрямованих на спільні цілі, у взаємодопомозі при вирішенні завдань [6, с. 39; 7, с. 94].

У даному випадку мається на увазі погодження відповідних дій між суб'єктами, які взаємодіють один із одним. Проте, на нашу думку, така позиція є певною мірою звуженою та не розкриває самої сутності взаємодії як

правової категорії. Це обумовлено тим, що представники теорії соціального управління (Г. Г. Зуйков, Г. О. Туманов та інші дослідники) розглядають взаємодію виключно крізь призму взаємного погодження інтересів і дій, не наголошуючи при цьому увагу на наявності зв'язків між відповідними суб'єктами. Тобто, вони вважають, що для виникнення взаємодії достатньо лише досягти домовленості про певний алгоритм вчинення дій і не більше того. Однак, це не так. З приводу цього дуже слушно висловила Л. О. Фещенко, яку ми повністю підтримуємо. Так, дослідниця зазначила, що будь-яка соціальна система являє собою сукупність взаємопов'язаних елементів, зв'язок між якими є достатньо міцним і органічним для того, щоб зміни якогось із елементів за необхідності викликали відповідні зміни інших складових або навіть перетворення системи. Наявність такої тісної взаємодії між складовими і обумовлює те, що в різного роду процесах, у взаємодії із середовищем цілісна система виступає як щось єдине [8, с. 231].

Кажучи іншими словами, вступ суб'єктів у взаємодію завжди викликає виникнення між ними певних зв'язків, характер і сутність яких обумовлюються метою цієї взаємодії. І вже потім, після встановлення контакту, тобто після зародження відповідних відносин, відбувається те, про що кажуть представники теорії соціального управління, а саме погодження потрібних питань. Зазначений алгоритм дій можемо побачити, наприклад, у ситуації, коли Міністерство юстиції України бере участь разом із Міністерством освіти і науки України в організації роботи з підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації фахівців за спеціальністю «Правознавство» у навчальних закладах незалежно від форми власності. Тобто, спочатку вказані центральні органи виконавчої влади вступають у правові відносини між собою, а вже потім безпосередньо погоджують питання, що їх цікавлять.

Слід також зазначити, що у науковій літературі поряд з терміном «взаємодія» часто вживається поняття «координація». Координація (віт лат. *ordinatio* – погодження узгодження) – узгодження, приведення у відповідність, встановлення взаємозв'язку між діями, поняттями, рухами тощо [9, с. 362]. В одному із словників під координацією розуміють функцію управління, змістом якої є забезпечення упорядкованих взаємозв'язків і взаємодії між організаціями, ділянками та учасниками виробництва й управління з метою узгодження дій щодо реалізації

рішень, об'єднання спільних зусиль у вирішенні спільних завдань [10, с. 76–77]. Велика радянська енциклопедія, натомість, визначає координацію як погодження, сполучення, приведення до ладу, у відповідність до чогось (дій, понять, складових частин чогось) [11, с. 121].

Разом із тим, сьогодні існують два підходи до визначення природи координації. Так, представники першого з них під координацією розуміють узгодження мети, часу та програми поведінки суб'єктів [12; 6, с. 36]. Натомість, прибічники іншого погляду наголошують на тому, що координація – це узгодження дій між самостійними суб'єктами системи з метою найбільш правильного вирішення завдань, покладених на систему [13, с. 148; 14, с. 7]. Ми не погоджуємося з представниками обох підходів, оскільки, знову ж таки, вони звужують сутність координації, розглядаючи її виключно як узгодження дій відповідних суб'єктів, залишаючи при цьому поза увагою взаємовідносини, які виникають між ними в таких випадках. На нашу думку, координація – це, в першу чергу, складна, цілеспрямована та чітко регламентована управлінська діяльність, яка здійснюється з метою узгодження певних актуальних питань задля досягнення поставленої мети.

Проте, як вважаємо, вищеописані проблеми є не досить суттєвими з огляду на те, що майже всі дослідники виділяють однакові риси як взаємодії, так і координації. Особливої ж уваги заслуговує саме співвідношення вказаних правових категорій, оскільки серед вчених немає єдиної точки зору на їх природу. Про це, зокрема, свідчать чотири основні підходи до розуміння сутності координації та взаємодії. Так, ґрунтуючись на тлумаченні вказаних термінів через єдине спільне для них поняття «узгодженість» або «погодження», більшість авторів не вбачають різниці між ними і вживають їх як синоніми [15, с. 74]. Деякі науковці вважають, що координація є ширшим поняттям, ніж взаємодія; інші, навпаки, стверджують, що взаємодія є більш широким поняттям, ніж координація [16, с. 7–8]. І, нарешті, окремі дослідники визначають координацію через організацію взаємодії [17, с. 142].

На нашу думку, між цими поняттями існує принципова відмінність, яка виражається багато в чому. Перше, на що ми хотіли б звернути увагу, так це те, що координація здійснюється спеціально уповноваженим органом, наділеним відповідною компетенцією. Як правило, це орган, який наділено владними керівними повноваженнями і зобов'язаний організувати

роботу підпорядкованих та, як правило, підконтрольних йому суб'єктів. Крім того, така координаційна діяльність має обов'язковий характер, що дозволяє подолати суперечності, які можуть виникати під час правозастосування. За такої ситуації суб'єкти, діяльність яких підлягає координації, повинні неухильно виконувати встановлені норми та приписи з метою забезпечення досягнення мети такої координації. Звідси можемо зробити висновок, що при координації перша сторона – організатор – виступає як керуючий компонент системи, тобто є суб'єктом управління, а друга сторона є керованим компонентом, тобто об'єктом управління, якому немає потреби нести організаторський тягар [18, с. 54]. При взаємодії ж усі суб'єкти є рівними і не підпорядковуються один одному. Більше того, вони взагалі можуть належати до різних систем, проте мати одну спільну мету.

Якщо при координації підпорядкований об'єкт повинен лише виконувати розпорядження координуючого органу, то ініціаторами взаємодії мають виступати обидві сторони, оскільки в протилежному випадку не виникнуть відносини взагалі. Використовуючи вже наведений нами раніше приклад співпраці Міністерства юстиції України та Міністерства освіти і науки України, зазначимо, що якщо хоча б один із зазначених суб'єктів не вважатиме за потрібне здійснювати відповідні дії, то ні про яку взаємодію не може бути й мови.

Більшість дослідників вважають, що як координація, так і взаємодія мають спільну мету – узгодження дій. Проте, на нашу думку, це не так. Координація, перш за все, своєю головною метою має створення відповідного регламенту, порядку у відносинах між суб'єктами, прагне встановити чітку процедуру співпраці. Наприклад, двічі на рік у Міністерстві юстиції України проводяться засідання колегії, на яких підбиваються підсумки за звітний період та розробляється програма діяльності на наступне півріччя, в якій водночас вирішуються питання про оптимізацію координації органів юстиції. Що ж до взаємодії, то основною метою такого способу взаємовідносин є саме узгодження дій, спрямованих на досягнення конкретного результату. Зокрема, представляючи інтереси Кабінету Міністрів України в судах, Міністерство юстиції України погоджує з ним необхідні питання з метою забезпечення правильного вирішення спору.

Відрізняються координація та взаємодія і за суб'єктним складом. Так, у координації повинні брати участь не менше трьох суб'єктів:

координуючий орган і два об'єкти координуючої діяльності. Така необхідність є достатньо зрозумілою і викликана тим, що суб'єкт управління приймає певне рішення для врегулювання відповідних відносин. Як відомо, суспільні відносини виникають, змінюються та припиняються між двома чи більше суб'єктами права. Інакше кажучи, неможливо скоординувати діяльність будь-якого органу, якщо він не вступає у відносини з іншими суб'єктами. Взаємодія ж може відбуватися між двома і більше елементами системи. Головне, щоб кожен із них виявляв ініціативу в такій взаємодії.

Таким чином, будучи об'єктивними, зазначимо, що координація визначає загальний алгоритм відносин, який через певний час у процесі правозастосування уточнюється шляхом взаємодії відповідних суб'єктів для вирішення поставлених питань. Координація завжди передує в часі взаємодії. Вони разом виступають дієвими засобами організації управлінського процесу. Саме тому погоджуємося з думкою А. В. Загорного з приводу того, що координація – це управлінська діяльність щодо забезпечення взаємодії, а взаємодія – сама діяльність, узгоджена внаслідок координації за цілями, місцем, часом, застосуванням сил і засобів для досягнення поставлених завдань [19, с. 11–12]. У цьому визначенні найбільш повно розкривається зміст двох понять. Воно дозволяє нам визначити особливості та відмінності між координацією та взаємодією, що з практичної точки зору відіграє напроцуд важливу роль. Зокрема, такі заходи, як проведення засідань колегії Міністерства юстиції України, семінарів, конференцій, круглих столів, координаційних нарад, складання планів графіків на майбутній період, підготовка ухвалення управлінських рішень входять до складу такої правової категорії, як «координація». Натомість діяльність, пов'язана з підготовкою реєстрації нормативно-правових актів, здійсненням їх експертної оцінки, опублікуванням рішень Конституційного Суду України, контролем за своєчасністю виконання рішень судів охоплюється поняттям «взаємодія».

З огляду на вищесказане, вважаємо за необхідне визначити ознаки як координації органів юстиції України, так і їх взаємодії. Так, серед основних рис координації слід виділити наступні: 1) ґрунтується на нормативно-правових актах; 2) наявність обов'язкового суб'єкта, уповноваженого здійснювати координаційну діяльність – координуючого органу; 3) ініціатором координації виступає

виключно координуючий орган; 4) наявність владно-розпорядчих правовідносин між координуючим органом і об'єктами управління; 5) при координації підпорядкований об'єкт повинен лише виконувати розпорядження координуючого органу; 6) головною метою координації є створення відповідного режиму правовідносин; 7) у координації повинні брати участь не менше трьох суб'єктів: координуючий орган та два об'єкти координуючої діяльності.

Що стосується взаємодії, то її основними ознаками слід вважати: 1) ґрунтування на нормативно-правових актах; 2) відсутність обов'язкового суб'єкта, без участі якого взаємодія була би неможливою; 3) при взаємодії всі суб'єкти є рівними і не підпорядковуються один одному; 4) ініціаторами взаємодії мають виступати обидві сторони; 5) основною метою взаємодії є узгодження дій, спрямованих на досягнення конкретного результату; 6) взаємодія може відбуватися між двома і більше елементами системи.

На основі наведених ознак спробуємо дати авторське визначення координації та взаємодії органів юстиції України. Так, координація діяльності органів юстиції України – це здійснювана спеціально уповноваженим координаційним органом в установленому законом порядку управлінська діяльність, спрямована на узгодження дій і забезпечення ефективного функціонування органів юстиції України з метою виконання покладених на них обов'язків. Натомість, під взаємодією органів юстиції України розуміємо сукупність правових зв'язків, які виникають між органами юстиції України, іншими державними органами та громадськими організаціями під час спільного узгодження їх діяльності з метою виконання покладених на них обов'язків.

На сьогодні на практиці існує багато форм взаємодії органів юстиції України як між собою, так і з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування та громадськими організаціями. За своїм змістом та особливостями прояву вони настільки різноманітні, що дослідити й детально розібрати кожну з них дуже важко. Це обумовлюється, перш за все, тим, що сам процес управління є досить складним і багаторівневим явищем, яке охоплює усі сфери життєдіяльності. Тому, на нашу думку, доцільніше було би здійснити класифікацію форм взаємодії органів юстиції України з метою поліпшення їх подальшого аналізу та вивчення.

Як відомо, під класифікацією розуміють поділ певного явища на частини за відповідними критеріями, які мають назву «підстави класифікації». Враховуючи той факт, що завдання, які стоять перед органами юстиції України, є різноплановими та напрочуд важливими, спробуємо надати максимально детальну класифікацію форм їх взаємодії. Враховуючи все це, пропонуємо наступну класифікацію форм взаємодії органів юстиції України:

1) залежно від відношення до системи: внутрішня (взаємодія безпосередньо між самими органами юстиції) та зовнішня (взаємодія органів юстиції України з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування та громадськими організаціями);

2) залежно від місця суб'єктів взаємодії в ієрархії органів відповідної системи: вертикальна (наприклад, взаємодія Міністерства юстиції України та Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Харківській області) та горизонтальна (наприклад, взаємодія Держинського та Київського районних управлінь юстиції м. Харкова);

3) за часом взаємодії: постійна (взаємодія Міністерства юстиції України та його територіальних органів) і тимчасова (взаємодія районного управління юстиції з органами місцевого самоврядування, наприклад, з комунальних питань);

4) за способом виникнення взаємодії: ініціативна (взаємодія здійснюється за потребою відповідного органу юстиції для вирішення конкретного питання) та обов'язкова (взаємодія певних суб'єктів прямо передбачена нормативно-правовими актами);

5) за кількістю суб'єктів взаємодії: двосуб'єктна та багатосуб'єктна;

6) за характером виконуваних обов'язків: однорідна (взаємодія територіальних органів юстиції України) та неоднорідна (взаємодія Міністерства юстиції України з Верховною Радою України);

7) залежно від стадій прийняття управлінського рішення: взаємодія під час збору та обробки інформації (взаємодія Міністерства

юстиції України та Міністерства аграрної політики та продовольства України при вирішенні питання щодо доцільності забезпечення інформаційної взаємодії органу, що здійснює ведення Державного земельного кадастру, та органу державної реєстрації прав); взаємодія під час підготовки прийняття управлінського рішення (взаємодія Міністерства юстиції України та Міністерства аграрної політики та продовольства України під час розробки спільного наказу з вищезазначеного питання); взаємодія під час виконання управлінського рішення (взаємодія Міністерства юстиції України та Міністерства аграрної політики та продовольства України при виконанні положень спільного наказу від 03.12.2012 № 1779/5/748); взаємодія в ході контролю за виконанням управлінського рішення (спільний контроль з боку Міністерства юстиції України та Міністерства аграрної політики та продовольства України за належним виконанням приписів спільного наказу від 03.12.2012 № 1779/5/748);

8) за напрямками діяльності: взаємодія під час державної реєстрації нормативно-правових актів; взаємодія під час здійснення контрольної діяльності; взаємодія при державній реєстрації актів цивільного стану тощо.

Можна наводити й інші критерії класифікації, проте, вказані підстави вважаємо найбільш суттєвими та важливими в аспекті визначення основних форм взаємодії органів юстиції України як між собою, так і з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування та громадськими організаціями. Такий поділ форм взаємодії на окремі види, на нашу думку, надасть їм прозорості й дозволить більш ретельно дослідити кожен з них окремо.

Таким чином, підсумовуючи викладене, зазначимо, що в умовах сьогодення взаємодія є дієвим способом вирішення завдань, які стоять перед органами юстиції України. Як бачимо, форми такої взаємодії можуть бути різноманітними, проте усі вони використовуються заради досягнення єдиної мети – забезпечення успішної реалізації державної правової політики.

Список використаних джерел

1. Котенко Т. В. Взаємодія місцевого самоврядування та громадянського суспільства: функціональний аналіз / Т. В. Котенко // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2012. – № 4. – С. 141–148.
2. Большая советская энциклопедия : [в 51 т.]. – Т. 7 / гл. ред. С. И. Вавилов. – М. : Сов. энцикл., 1951. – 648 с.
3. Философская энциклопедия : в 5 т. / гл. ред. Ф. В. Константинов. – М. : Сов. энцикл. – Т. 1. – 1960. – 504 с.
4. Философский энциклопедический словарь / [гл. ред. Л. Ф. Ильичев, П. Н. Федосеев, С. М. Ковалев, В. Г. Панов]. – М. : Сов. энцикл., 1983. – 836 с.
5. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.

6. Маркелов Т. Л. Проблемы координации в борьбе с правонарушениями / Т. Л. Маркелов // Вопросы борьбы с преступностью. – Вып. 26. – 1977. – С. 35–49.
7. Цветков В. В. Державне управління: основні фактори ефективності (політико-правовий аспект) / В. В. Цветков. – Х. : Право, 1996. – 164 с.
8. Фещенко Л. О. Теоретичні основи поняття взаємодії правоохоронних органів / Л. О. Фещенко // Держава і право. – № 24. – 2004. – С. 230–234.
9. Новый тлумачний словник української мови : в 4 т. / уклад. В. Яременко, О. Сліпушко. – К. : Аконіт, 1999. – Т. 3. – 927 с.
10. Социальное управление : словарь / под ред. В. И. Добренкова, И. М. Слепенкова. – М. : Изд-во Моск. ун-та, 1994. – 198 с.
11. Большая советская энциклопедия : в 30 т. – Т. 13 / гл. ред. А. М. Прохоров. – М. : Сов. энцикл., 1973. – 743 с.
12. Звирбуль В. К. Понятие координации / Звирбуль В. К. // Прокурорский надзор в СССР / под ред. Б. А. Галкина. – М. : Юрид. лит., 1982. – С. 80–81.
13. Лунев А. Е. Теоретические проблемы государственного управления / А. Е. Лунев. – М. : Юрид. лит., 1974. – 455 с.
14. Давыденко Л. М. Организующая роль районного (городского) прокурора в координации деятельности правоохранительных органов по борьбе с преступлениями и иными правонарушениями : учеб. пособие / Л. М. Давыденко. – М. : МИП, 1988. – 38 с.
15. Керженцев П. М. Принципы организации. Избранные произведения / П. М. Керженцев. – М. : Экономика, 1968. – 339 с.
16. Левакова Э. Н. Взаимодействие органов прокуратуры с Советами народных депутатов в предупреждении правонарушений / Левакова Э. Н. // Взаимодействие органов прокуратуры с Советами народных депутатов, иными государственными органами, общественными организациями и трудовыми коллективами в предупреждении преступлений : сб. ст. – М. : МЮА, 1983. – С. 3–18.
17. Научная организация управления в аппаратах милиции : учеб. пособие / [Аксенов А. А., Золотарев В. Н., Зуйков Г. Г. и др.] ; под ред. Г. Г. Зуйкова, В. Д. Малкова. – М. : РИО Акад. МВД СССР, 1975. – 231 с.
18. Арістова І. В. Державна інформаційна політика: організаційно-правові аспекти : монографія / І. В. Арістова. ; за заг. ред. О. М. Бандурки. – Х. : Вид-во Ун-ту внутр. справ, 2000. – 368 с.
19. Загорный А. В. Координация деятельности органов внутренних дел с другими государственными органами, общественными организациями в предупреждении правонарушений и укреплении общественного порядка : учеб. пособие / А. В. Загорный. – М. : Акад. МВД СССР, 1981. – 68 с.

Надійшла до редколегії 18.06.2013

ТЮРИН С. Е. ПОНЯТИЯ И ПРИЗНАКИ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ ОРГАНОВ ЮСТИЦИИ УКРАИНЫ

Исследована правовая природа понятий «координация» и «взаимодействие», проанализированы их различия. Рассмотрены общие признаки взаимодействия органов юстиции Украины, предложено авторское определение взаимодействия органов юстиции Украины, осуществлена авторская классификация форм взаимодействия органов юстиции Украины. **Ключевые слова:** органы юстиции Украины, взаимодействие, координация, признаки взаимодействия, формы взаимодействия.

TIURIN S. Y. CONCEPTS AND FEATURES OF THE INTERACTION OF JUSTICE BODIES OF UKRAINE

Legal nature of the concepts of «coordination» and «interaction» is investigated, their differences are analyzed. The general features of the interaction of justice bodies of Ukraine are considered, the author's definition of the interaction of justice bodies of Ukraine is proposed, the author's classification of the forms of the interaction of justice bodies of Ukraine is carried out.

Keywords: justice bodies of Ukraine, interaction, coordination, features of the interaction, forms of the interaction.